

DE ZOEKTOCHT

JACKIE BEIRNAERT

Schrijver: Jackie Beirnaert
Coverontwerp: Jackie Beirnaert
ISBN: 9789462544710
Uitgegeven via: Yanga.be | Yanga.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© JACKIE BEIRNAERT

DE ZOEKTOCHT

Hoofdstuk 1

“ De stad is een vluchtheuvel, een grijze oase, een kwijnende jungle waar jager en wild gearmd schuilen tot na het onweer...”

Erik sluit het boek, licht de kont en opent de gordijnen waarachter de herfststorm raast.

Door het bedruppeld raam ziet hij de laatavondtram wazig vervloeien, de eenzame fietser uiteenspatten en de huizenrij oplossen in de gutsende regen.

Het klimatologisch geweld lokt hem naar buiten, de hoek om, waar het park kraakt onder de zuidwester.

Roerloos staat hij te luisteren naar het oergeluid dat door de kruinen jaagt. In zijn donkergroene jekker voelt hij zich behaaglijk warm, veilig geborgen middenin het gevecht der jaargetijden.

De zomer vlucht het land uit. Eriks ogen glinsteren, zijn lippen prevelen. Zijn haaks profiel accentueert het heidens genot dat hem hierheen lokte. Hij proeft de wilde smaak van nacht en ontij, een excentriek elixir dat verdooft, ver-

dwaast. Boven de zwiepende heesters ontwaart hij plots de hoed van Akkermans, een uniek hoofddekseel dat het midden houdt tussen sombrero en deukhoed.

Vliegensvlug duikt hij weg achter een houtstapel.

Hij schuwt Akkermans als de pest. Dat frêle heertje met de rusteloos speurende bastaard achtervolgt hem als een kwade droom sinds hij, eerder ongelukkig, over het snuffelende beest struikelde in de hal van de opgekal-faterde huurkazerne, confrontatie die Tobias veertien dagen lang in de hondenmand hield.

De geforceerde vriendelijkheid waarmee Akkermans hem sindsdien telkens weer begroet alarmeert Eriks paranoïde natuur.

Ter hoogte van het prieel heft de hond de rechterpoot, markeert zijn territorium, drentelt snuivend in het rond en loodst Akkermans richting houtstapel.

- Mooi weertje, hé?

Het klinkt als een verwijt. Erik voelt zich betrapt, schuldig, zondig. Wie zit er nu bij windkracht tien gehurkt achter een houtstapel in het park? Hij aarzelt, maar net niet lang genoeg om te blijven zitten, springt recht, tracht te glimlachen en heft de schouders bij gebrek aan woorden.

- Rare gewoontes hou je er op na, maar wel origineel!

Het onbehagen wijkt. Erik reorganiseert zijn denken en aait de kringelende hond over de natte pels. Het beest rukt zich om en knapt vervaarlijk naar de diervriendelijke geste.

Hij schatert boven de storm uit terwijl Tobias gelaten de tik op het achterwerk ondergaat.

- Hij heeft een ijzersterk geheugen. Jou vergeet hij nooit meer!

Het krakend gedruis boven hun hoofden doet Erik tijdig opzij springen. Akkermans springt de verkeerde kant op.

De boomzware tak treft hem vol tussen hoofd en schouder.

Zijn hoed huppelt over het gazon, zweeft over de coniferen en zeilt verder over de parkvijver waar hij blijft haperen aan de restanten van een lisdodde. Erik knielt. Akkermans staart schaapachtig in de donkere, jagende lucht.

- Mijnheer Akkermans, mijnheer Akkermans...

De ambulance giert de ringlaan op.

Toen Akkermans maar niet reageerde op zijn smekende naamroepen heeft Erik zijn oliejekker uitgetrokken en het rillend lichaam toegedeukt alvorens naar de telefooncel te spurten voor het reddend nummer. Terug naast de lucht-happende onderbuur voelde hij zich opeens aangetrokken door diezelfde Akkermans voor wie hij zich eerder nogal sullig had proberen te verstoppen. Die wat wereldvreemde, graatmagere man met de gekke hoed en de gestrikte foulard had hij vaak bespied waneer hij mediterend op en neer ging tussen de tweede en derde verdieping via de brandtrappen. Maar na een paar weken deed hij net als de andere bewoners: Akkermans straal negeren. In het begin had hij wel eens een vluchtige babbel met *ja* of *nee* beantwoord, maar toen Akkermans na het traphalincident dat Tobias dagenlang verlamde, bezwend uithaalde, verbrak hij elk sociaal contact. Maar Akkermans bleef maar sinister knikken en buigen telkens hij hem toevallig ontmoette, tot hij Akkermans ' regelmaat noteerde en hun wegen nog zelden kruisten.

In de patrouillewagen liegt Erik uit zelfbehoud. Hij had zich te laat gerealiseerd dat bij dergelijke ongevallen zorgverleners en politie onafscheidelijk zijn.

Anders was hij na de menslievende geste als een dief de nacht in gevlucht. De bioscoop vindt hij een aanvaardbaar alternatief voor zijn nocturne pleisteren midden in het tempeest, en aangezien de kortste weg tussen filmdoek en bed het park diagonaal kruist, zit hij goed.

Drie dagen later laden twee zwijgende Noord-Afrikanen op aanwijzen van een bazige derde de inboedel van Akkermans in een verhuishwagen. Erik rent de trappen af.

- Hé, waar rijden jullie dat spul naar toe?

- Zuid- Afrika, grinnikt de reisleder.

De sjouwers reageren nauwelijks op zijn bulderende lach en schuiven behoedzaam een bloedrode kist naar buiten die verdacht zwaar weegt.

Erik probeert het opnieuw, zelfs tot driemaal toe, maar ze blijven weigeren. Zijn paranoïde natuur ontwaakt.

Hij begrijpt er niks meer van. Sinds Akkermans uitgeteld de 100 inrolde is niets meer wat het was en lijkt iedereen last te hebben van negativisme en geheugenverlies. Politie, ziekenhuis, dierenasiel: *Mijnheer Akkermans?... Nooit van gehoord!*

Op zijn kaduke Honda achtervolgt hij moeiteloos de rammelende verhuishwagen die zich traag door het spitsverkeer worstelt.

Verhuizingen-Demenagements W&L Michel Binnen- en Buitenland. De publicitaire tekst is nauwelijks leesbaar onder de vettige film van opgespatte modder, straatvuil en dieselbeslag.

Plots zwenkt het gevaarte onaangekondigd naar rechts en coupeert Erik die net langs was komen rijden toen de stalen bumper van tram 1 vervaarlijk dicht zijn achterwiel naderde. In twee honderdsten van een seconde moet hij kiezen tussen de dame op het trottoir en de flank van *W & L Michel*. Hij kiest voor de dame.

Erik schrikt op uit de laatavonddroom en grabbelt naar het boek dat van zijn buik glijdt. Akkermans, denkt hij, die ouwe zak! Waar eindigt werkelijkheid en begint fictie? Hij

begrijpt nog steeds niet hoe hij de kans liet voorbijgaan om hem te liquideren. Gewoon doorstappen, fluitend in de regen, had volstaan om dat bange gevoel binnenin te doven. Maar hij moest zo nodig de filantropische toer op en de hulpdiensten alarmeren. Zonder dat humaan automatisme zou Akkermans rustig onderkoeld zijn en de geschiedenis ingegaan als slachtoffer van najaarsstorm X. Nu vecht, nou ja, tracht men hem in het Algemeen Ziekenhuis het bewustzijn terug te geven dat hij nogal reactieloos liet ontglippen toen de stamdikke tak naar beneden donderde. Vanmiddag had Erik hem dan uiteindelijk toch ontdekt op de zesde verdieping van het Algemeen Ziekenhuis, nadat hij eerder vruchteloos, alle beschikbare ziekenhuizen had afgebeld en vriendelijk werd afgepoeierd met 'onbekend'. Uiteindelijk had hij dan toch de gepaste wijkagent aan de lijn die hem bewust ziekenhuis adviseerde, waar men na lang palaveren de administratieve fout ontdekte en Akkermans opdook uit de bureaucratische nevels. Zelfs het dierenasiel waar Tobias logeert zolang zijn baas twijfelt tussen hier- en namaals had last van onwetendheid maar ontdekte de keffer uiteindelijk onder de rubriek *naamloos*. Akkermans was de enige die hem iets kon doen, maar dit om God-weet-welke-redenen niet deed. Aanvankelijk vreesde Erik voor chantage, maar toen de minste dreiging uitbleef had hij geen kijk meer op de situatie. Nu echter voelt hij nattigheid. Als Akkermans plots ontwaakt was hij in een bui van desoriëntatie en verwardheid best tot verklikken in staat. En ondanks het feit dat hij Akkermans dankbaar mag zijn voor zijn maandenlang stilzwijgen, hoopt hij vurig op een *coma dépassé*.

Commissaris Vranckx ijsbeert. Met de duimen achter de bretellen gehaakt loopt hij rondjes in het bureau van de

dienst *Moorddelicten*. Drie maanden, zes rechercheurs en een dozijn losse speurders slagen er maar niet in enig schot in de zaak te brengen.

- Ofwel zijn jullie onbekwaam, mogelijkheid die meer en meer veld wint, ofwel hebben we hier te doen met een geniale gek. In beide gevallen echter waakt de publieke opinie. Leringen wekken, voorbeelden strekken. Maar het is niet omdat onze collega's van Financiën zich nu al een half jaar belachelijk laten maken in de zaak Matton dat ook wij moeten aansluiten bij de Gilde der Onnozelaars. Twee beestachtige moorden volstaan.

Hij mikt het dossier Doris Clincke tussen de asbak en de doos Quick Soup en komt met trillende wijs- en middenvinger op zijn ondergeschikten af.

- Twee identieke slachtingen, en toch durft één van jullie de logica geweld aandoen door zwart op wit te beweren dat, en ik citeer: ' de gelijkenis tussen de twee aanrandingen is te reduceren tot het feit dat beide slachtoffers toevallig zwanger waren... '

Inspecteur Van Renterghem tracht met korte slikbewegingen het onbehagen weg te werken en kleurt tot ver achter de oren wanneer de collegiale blikken in zijn richting toenemen.

- Van Renterghem!

- Commissaris?

- Hoe is ' t mogelijk!

De bediende op de achtergrond licht verveelt de hoorn van het rinkelend apparaat en reikt hem lusteloos aan *mijnheer* de commissaris die met politionele bravoure de hoorn tegen het linkeroor drukt.

- Met Vranckx... Wat?

Hij twijfelt tussen kruinkrabben en oorlodderen, maar beperkt zich tot houterig hoofdschudden terwijl de bediende de bengelende hoorn tracht te grijpen.

- ' t Is zover!

De inspecteurs schuiven op het scherp van hun stoel. Uit ervaring weten ze dat wat nu komt niets anders kan zijn dan het startsignaal voor een volgende opdracht.

- Nummer drie!

Ze glijden achteruit tot tegen de veilige rugleuning.

- Nummer drie, Van Renterghem. Een drieëntwintigjarige zwangere vrouw. Afgemaakt in haar bloedeigen keuken terwijl ze wortels raspte.

Wie raspt er nu nog wortelen, denkt Van Renterghem in Clouseau-stijl.

- Driemaal is scheepsrecht! Derde keer, goeie keer. Nu moet hij eraan. Vingerhoed en Van Renterghem meekomen. De rest hier blijven en herkauwen!

Van Renterghem piloteert de Renault door het stadscen-
trum alsof de voltallige Gentse onderwereld hem op de
hielen zit en toucheert met het rechter voorwiel de boord-
stenen aan de Patijntjesbrug waardoor de auto vervaarlijk
op twee wielen naar links helt en slechts na lang aarzelen
terug op vier poten valt.

- Kalm, Van Renterghem, kalm..., het is nu het moment niet
om ons leven te riskeren.

Ekkergemkerk heeft Van Renterghem altijd gebiologeerd.
Die scheve toren heeft hij als kind vanuit alle hoeken en
kanten bekeken tot hij er draaijerig van werd en ooit eens
languit op zijn achterhoofd viel toen de architectonische
miskleun dreigend op hem af kwam en achterovervallen
de enige uitweg leek om de onaardse ruimtebeleving te
normaliseren. Telkens hij hier beroepshalve voorbijrijdt
denkt hij onwillekeurig aan de ontwerper van dit Godshuis
die, de nawijzende vingers moe, uit de dakgoot tuimelde
na de mislukte heropbouw van de spitse toren. In zijn
vroom herdenken vergeet hij de ringlaan te kruisen en
draait hij de verkeerde kant op.

- De Watersportbaan, Van Renterghem, de Watersport-
baan!

- Excuseer chef, stamelt hij en negeert het eenrichtingsverkeer dat hem claxonnerend terechtwijst.

Commissaris Vranckx sluit krampachtig de ogen bij zoveel onkunde.

Twaalfhoog. De lift kruipt knierpend langs de etages. Een omnibustraject waaraan maar geen einde komt. Op elke verdieping is er wel iemand die toevallig omhoog of omlaag moet, tot Commissaris Vranckx het welletjes vindt en de nietsvermoedende lifters vanaf de vijfde halte met naar machtsmisbruik ruikende allure op hun niveau houdt. In het enge hok hangt er een mêlee van culinaire geuren die langs de liftkoker opstijgen en op terminushoogte ronduit gaan stinken.

Voor geen geld ter wereld krijgen ze hem in zo een blokkendoos. De assistenten knikken beamend en laten hun overste voorgaan.

- Ogen en oren open, beveelt commissaris Vranckx.

De stadspolitie verhuist naar de achtergrond.

Van Renterghem en Vingerhoedts snuffelen in het spoor van de chef, vulpen in aanslag, notitieboek op borsthoogte. De keuken zit onder het bloed. De wortelen kleven in de geronnen brij. Het keukenmes ligt besmeurd in de gootsteen.

- Meenemen voor vingerafdrukken, beveelt Vranckx.

Van Renterghem kijkt naar Vingerhoedts en omgekeerd. De eerste neemt het mes voorzichtig bij het bebloede lemmer en deponereert het in de plastic zak, door de tweede profijtig opengehouden.

- Het beest!

Samen met de nagekomen wetsdokter inspecteert Vranckx de ex-moeder in spe.

Die medische bonestaak met zijn puberale ijver irriteert

hem mateloos. Hij vindt dat gerechtsartsen thuishoren in hun respectievelijke kabinetten om conclusies te trekken na het anatoom-pathologisch onderzoek en niet op het misdaadtoneel waar ze de logica alleen maar dwarsbomen met hun voorbarig gebeuzel. Die hufter ondermijnt zijn redeneringvermogen, verschalkt zijn goed humeur en torpedeert zijn aangeboren wijsneuzigheid. Straks gaat hij weer lullen over *positio post factum*, *decubitus dorsalis*, *corpus delicti* en als een gek uitstrijkjes nemen van vermeende spermaresten alsof het ' misdadig zaad ' tot bij de burens spatte. Die irrationele academicus moet dringend opnieuw achter de microscoop, buiten de bemoeizone.

- Commissaris Vranckx.

- Ja, dokter.

- ' t Is waarschijnlijk dezelfde uitvoerder.

Uitvoerder, denkt Vranckx geërgerd... Uitvoerder! Maar hij slaagt erin de wrevel achter de kiezen te houden tot na het verlossende: ' We zien elkaar straks wel, commissaris.'

- Van Renterghem.

- Ja, commissaris.

- Noteer : op de plaats van de misdaad, de keuken, nee schrappen. Het keukenvenster met uitzicht op de Blaarmeersen..., nee!

Die hielenkacker slaagt er steeds weer in zijn denken te neutraliseren met zijn gezever. Hoe kan een verstandig mens zo dom zijn!

Op het dressoir rinkelt een rozerode telefoon. Het politieapparaat twijfelt. Blikken wisselen. Vingerhoedts verdwijnt onopvallend. Van Renterghem inspecteert de grond. De stadspolitie zakt verder weg.

-Hallo

- ...

Commissaris Vranckx krijgt het koud, warm en dan weer lauw. Alleen medici en aanverwanten hebben de gave om

het onherroepelijke aanvaardbaar te formuleren en de dood menselijk aan de man/vrouw te brengen. Wat moet je godverdomme zeggen tegen een man die zijn vrouw opbelt die... Hij weet het niet... *Ik, Vranckx Maurice, gehuwd, verwekker van vijf kinderen, autoritair boegbeeld, vader-weet-het-best, degradeer hier onder de kalfsogen van Vingerhoedts en Van Renterghem tot stuk onbenul, lulbroek, sergeant-broekschijter...*

- Het lijk moet hier weg vooraleer hij eraan komt. Dat moeten we hem besparen. Hij belt vanuit De Panne, een dik uur rijden.

Marleen Vogels ligt ruggelings met overgesneden keel tussen de wortelen. De wondlippen opgezwollen als gebarschten perziken, slokdarm gescheurd, strottenhoofd onthoofd, halsslagaders middendoor (donkere tunnels). In haar rechterhand een vork waarmee ze vruchteloos lichaam en kind verdedigde, in haar linker een goedkoop Zorromasker dat ze vermoedelijk tijdens de schermmutseling die haar dood voorafging van zijn gezicht heeft gerukt en krampachtig omklemt als ultiem bewijs. Haar kabeljauwogen fixeren een foto aan de muur (lachende gezichten in een sneeuwlandschap). Haar buik is puntig opgesteven (vruchtwater gelatineert). Net onder haar navel de paarsblauwe Z als hideus visitekaartje.

- Zorro... Dat varken signeert zijn waanzin met de paraaf van een Zuid-Amerikaanse edelman. Maar ik krijg hem wel!

Het gestommel op de gang vertaalt zich in twee kadavermannen met een rechthoekige metalen bak op hoogpotige wielen. Ze salueren *chef Vranckx* die kribbig *maak-voort-gestes* produceert door met de rechterhand te wapperen. Ze draaien hulpeloos rond het lijk, overleggen, overwegen en halen plasticpakken uit een smoezelige reistas. Petroleumkleurige overschoenen en dito wegwerphand-

schoenen completeren de *Werkkledij voor uitzonderlijke gevallen* zoals het etiket op de valiesrug vermeldt.

Het masker vinden ze gezien de *versheid van het gebeuren* overbodig. Ze krijgen wel vaker opdrachten waarbij de ontbinding al lang ontbonden is en de huid met vlees en al van de botten losweekt. Tegen die laaiende stank zijn zelfs gasmaskers niet opgewassen. Ze rollen het leeggebloede lijk op cellofaandoek en verpakken het vakkundig. Marleen Vogels ploft zwierig in de trommel.

Erik zit in de keldertaverne van Decascoop de zoveelste bioscoopversie van Zorro te herkauwen. Alain Delon had meer weg van een beunhaas dan van de zwartgemaskerde Rechtvaardigheid. De Zorroretrospectieve was een flauw afkooksel van de eerder op het jaar gehouden terugblik op de Tarzanfiguur en bleef zowel kwalitatief als kwantitatief ver onder het bestaansminimum.

Zorro, de illusoire jeugdheld, de geprefereerde graalridder die Erik in buiklig voor het zwart-wit toestel lokte tussen halfzeven en zeven op dinsdagavond, Nederland 2. Midden in de woonkamer vergat hij heden, verleden en toekomst telkens Don Diego's zoon in een schizofrene bui op de caritatieve toer ging en als een windhoos over de pampa's raasde, richting onrecht. Zijn sensitief jongenshart steigerde als een volbloed hengst tot Zorro's tussenkomst hem weer verzoende met het eeuwenoud refrein van geven en nemen.

An tapt emotieloos de glazen vol. Ze kijkt op noch rond. Haar wipneus snuift ononderbroken het snot op dat een najaarsverkoudheid uit haar slijmvliezen distilleert.

An is tweeëntwintig, net als Erik. Sinds vorige week heeft ze het tappen onder de knie, deeltijdse bezigheid waarmee ze een maand terug startte om wat dieper te kunnen ade-

men. Dansen om den brode is in een provinciegat als Gent een hongerig alternatief. Zes jaar kunsthumaniora in Antwerpen hebben bewezen wat ze waard is. Maar ze weigert te dansen in een vooropgelegd stramien. Voor haar geen choreograaf die kronkels uitdoktert voor marionetten, geen verankerde balletmeesters. Voor haar is dansen leven, bewegen op emoties, uitschreeuwen van vreugde en pijn. Haar dromerige natuur paste niet in het werkschema, haar eigengereidheid ontlokte wrevel. De veelbelovende groep stootte haar af.

Ze huist in dezelfde huurkazerne, schuin onder. Erik ziet haar wel vaker tollen, wentelen en met haar lichaam wild tekeer gaan tussen halfopen gordijnen. De Koreaan van schuin boven beweert dat ze naakt danst in het achterzaaltje van *Café du Commerce*, onherkenbaar geschminkt en beschilderd. (Wat een lijf! Wat een wijf!) Tweemaal had hij haar onderbetaalde act bijgewoond samen met een handvol andere oude zakken die hitsig het kruis betastten toen ze vingerend van de canapé rolde tot voor hun voeten en de waard haar diende te beschermen tegen opstijvende roeden. Maar hij liegt, de Koreaan. HIJ LIEGT.

- Akkermans is terug.

Erik schrikt en morst de halve pint. An lacht ontwapenend.

A-K-K-E-R-M-A-N-S is het codewoord, het sein tot verhoogde waakzaamheid, het alarmsignaal.

- Hij is nog gekker geworden. Vanmiddag doorzocht hij het gebouw, op zoek naar een *stormvogel*. Niet te begrijpen dat ze zo'n seniele gek laten loslopen.

- Onmogelijk! Eergisteren kon hij amper het bed uit.

- Ik zweer het. Toen ik de deur opende sprong hij zondermeer naar binnen om ongegeneerd rond te neuzen. Nog een pint?

Erik knikt ongelovig. Die duivelse Akkermans. Die stormvogel dat ben ik, denkt hij. Nog zo gek niet. Wat moet hij

nu van mij. Had ik hem maar gelaten waar hij was . Nu gaat hij me chanteren, uitzuigen, me...

- Zijn hond is in het asiel gestorven. Dierenverdriet, zei hij. Ik kreeg hem met geen stokken buiten tot hij plotseling in extase de gang oprende. Je zou het hem niet nageven dat hij een paar dagen geleden amper het bed uit kon!

Erik leegt het glas in één langgerekte slikbeweging. An kijkt geamuseerd toe hoe de Jupiler in zijn keel kolkt.

Van dichtbij valt hij best mee, denkt ze.

Ze is nog mooier dan ik dacht, denkt hij. Akkermans verrijzenis verschaalt tot een fait- divers.

Ze kruipt dicht tegen hem aan op een manier die routine laat vermoeden. Hij voelt zich wat onwennig. Hij is niet het versierderstype waar ze uit hoofde van genoten opleiding en artistiek milieu wel vaker mee geconfronteerd wordt. (Zal ze straks ook vingerend het bed uitrollen?).

Hij laat zich overweldigen door haar warme, rusteloze lijf. Vroeger liep ze hem beleefd lachend voorbij en kon hij er zelden aan weerstaan om begerig over de schouder te loensen.

Hij behoort nu eenmaal tot het soort mannen dat wel wil, maar niet durft. Het timide leger van fauteuilveroveraars die eindeloos plannen maar nooit uitvoeren, de latente jagers, de stille neukers.

Aan de brugleuning, het schietkraam, de autoscooter: de eerste lokplaatsen, viel hij telkens buiten de prijzen, kwam hij telkens woorden te kort om aan de haal te gaan met de jeugdige heksen die jongensdromen concretiseerden. Humaniora-TD's eindigden nog voor ze begonnen, adolescentenfuiven doorgaans in de blues. Maar vanavond gaat alles spontaan, zonder wikken of wegen, strategie of andere lijmmiddelen. Zij speelde de intro, hij haakte in.

Haar kamer staat in het teken van de Dansende Mens. Posterzoeloes overheersen de wand rechtover de slaapbak waar An zich tracht te bevrijden uit overtollig bedden-goed. De popperige ballerina tegen de keukendeur wordt door een verwijfde ballerino erg mannelijk de hoogte ingetild waar ze in perfect equilibre de natuurwetten tart.

Affiches van het Ballet van Vlaanderen, Twintigste Eeuw, Bluebell Girls, exotische solo's, workshops, hoogstandjes, laagstandjes, gratie alom.

- Je was reuze.

- Ik deed nochtans gewoon.

Eriks ego loopt rood aan. Felicitaties kruisen zelden zijn gemoed. De bevestiging dat hij het kan zonder extra prikkel intensifiëren de postcoïtale zaligheid. Ze wipt het bed uit richting keuken.

- Koffie..., thee?

Hij lust geen van beiden op dit onaards moment maar kiest het meest logische. De kruidige thee creëert een vertrouwelijke, loslippige sfeer die haar extroverte natuur tot onthullen verleidt.

- Ik ben een dubbele wees, glimlacht ze. Mijn natuurlijke moeder had keuze uit een viertal potentiële verwekkers die unaniem afwijzend reageerden, waardoor ze me als ongewenst in het moederhuis achterliet. Mijn adoptieouders gleden op een gladde ochtend de Ringvaart in. Ik was nauwelijks twee jaar. Weeshuis-pleeggezin-weeshuis-pleeggezin. Er was altijd wel iets of iemand om de pret te bederven. Ze beweerden dat ik sociaal onangepast was, maar je zou voor minder. Wie ben ik, waar kom ik vandaan? Ik voel me het product van een verdwaalde eicel en een zwervende spermatocyt, een proefbuisbaby die de volle negen maand achter laboratoriumglas rijpte tot eenzame vrucht. Maar als ik dans ontdek ik mezelf, schrompelt de onzekerheid en vluchten de twijfels. Dan ben ik wie ik ben. Maar ze willen maar

niet begrijpen dat dansen voor mij, zoeken betekent, terug naar de bron, een archaisch ritueel met mezelf als inzet.

Erik luistert geboeid naar de belijdenis. Hij zit op dezelfde golflengte wat innerlijke onrust betreft maar mist de noodzakelijke souplesse om zich bloot te geven en zijn geweten te luchten. Daarom laat hij haar verder praten, draven, galopperen. Het moet heerlijk zijn je zo te kunnen uitdrukken. Zonder schroom, ongeremd, recht uit het hart. Hem lukt het nooit, al zou hij wel willen, maar zijn stugge aard grijpt tijdig in bij de minste confidentialie.

- Ik moet maar eens gaan, straks wordt het ochtend.

- En dan?

Ze overhaalt hem moeiteloos.

Hoofdstuk 2

Commissaris Vranckx trommelt verveeld met de vingers op het dashboard. Die verdomde verkeerslichten. Het begon vanmorgen met rood en het bleef bij rood. Telkens hij de driekleur nadert licht het oranje op en moet hij als voorbeeldig lid van het gezagsapparaat op groen wachten. Er komt maar geen schot in de zaak Marleen Vogels. Net zomin als bij haar twee voorgangsters. Drie uur lang heeft hij doorgebracht in het kabinet van de wetsdokter, zonder resultaat. Eindeloze tirades, bladzijdenlange beschouwingen, pedante uiteenzettingen die één ding gemeen hadden: ter plaatse trappelen. Niets, maar dan ook niets wees in de richting van wat dan ook. Geen huidschilfer, geen pluisje, geen haartje. Niets, niets, niets. Of toch. Hij hoort het hem nog voorlezen : ‘ Als enig vreemd voorwerp dient te worden vermeld: een zes maanden oude foetus van het mannelijk geslacht, wegende... ’

Die man is gek, compleet gek! Ik acht hem best in staat om zelf op de verkrachtingstoer te gaan.

Hij vergeet er zowaar de verkeerslichten bij en kijkt woest

achterom naar de claxonnerende ketting die verder wil. Het bureel ligt er ordeloos bij. Onafgewerkte dossiers puilen uit de kasten. Zijn werktafel deelt in de wanorde. Sonja De Craemer, Doris Clincke, Marleen Vogels: drie namen die voortdurend zijn hersenen belegeren. Er moet toch ergens een aanknopingspunt zijn, een nietig detail, een vergetelheid. De perfecte misdaad bestaat niet, tracht hij zichzelf aan te smeren. Hij kent de dossiers uit het hoofd, van voor naar achter en omgekeerd, helemaal. Hij weet waar wat staat, maar vindt nergens ook maar de kleinste aanwijzing die de richting aangeeft waarin het verder moet, de stroomversnelling die Zorro fataal wordt. Waarom in hemelsnaam zwangere vrouwen? Die criminologen en psychologen hebben mooi praten: moederbindingen, oedipuscomplexen die verkeerd werden opgevangen, verlaten kinderen, weggeschonken baby's. Zo kan je eindeloos doorgaan. Het kan evengoed een vrouw zijn, beweert de wetsdokter, want in geen enkel geval werd ook maar het kleinste spoor van seksueel geweld aangetroffen. Maar welke vrouw signeert haar misdaden met de Z van Zorro? Neen, onmogelijk, totaal uitgesloten.

Hij heeft ze al een na een de revue laten passeren: alle geregistreerde exhibitionisten, voyeurs, aanranders, hijgers, zuchters en kreuners, zelfs de pedofielen heeft hij rigoureus ondervraagd en doorgelicht, doen en laten gecheckt, alibi nagetrokken en vals beschuldigd. Een zestigjarige labiele pedo bekende spontaan na de eerste de beste insinuatie met inbegrip van een gedetailleerde beschrijving van de feiten die totaal verzonnen bleken.

Hij begrijpt maar niet hoe Zorro er telkens in slaagt om ongezien te ontkomen. Een flatgebouw is toch een glazen huis, een duivenpier waaruit je niet zomaar ongezien buiten wandelt met je kleren onder het bloed! Hij heeft elke flatbewoner op de rooster gelegd, minutieus gepolst, gewogen en waardeloos bevonden. Niemand, maar dan